

11/10/2002

Als kind voelde Marleen Vandaele zich hopeloos alleen en meer dan eens in haar intiemste meisje- zijn gekwetst

„Mijn leven begon op

mijn trouwdag”

Op het sakkere Vettegas van 't volkse Sint-Jan werd deze grandioze gezinsfoto geschoten met v.l.n.r. Björn, papa Gino Vermeulen, mama Marleen Vandaele, zus Evi, tweeling Niels en Lars. Ezelboer Fiorine die al voor de oorlog met zijn langorige viervoeters naar 't strand trok, had het nog moeten beleven dat op zijn reusachtige achterkoer van 11,15 m bij 33,50 m niet alleen een prachtig huis verrees... maar ook reusachtige voliëres, liefst 12 broedkooien en zoveel papegaai-achtigen, valparkieten en gele sijsjes vandaag het ezelspatrimonium voor zich opeisen. Zoveel waarden voor mama Marleen Vandaele, wiens leven pas echt begon met echtgenoot Gino en hun vier lieve kinderen. (Foto ET)

Marleen Vandaele liep nonnenschool in Leffinge, maar hield er geen mooie herinneringen aan over. Thuis bij bouwkundig tekenaar en pa, wijlen Joël Vandaele kregen de kinderen niet veel gelegenheid om onder de mensen te komen. Opvang die er voor Marleen wel was in het Oostendse Sint-Lutgardis.

— **Marleen** : „De zusters hebben me daar heel goed opgevangen en ik had de steun van de directrice, die zelfs mijn plechtige communiclederen kocht. Je moet weten dat ma graag overkwam als arm mens. In die school heb ik vier jaar de richting snit en naad gevolgd, iets wat ik heel graag doe, al had ik toch liever kinderverzorgster geworden: ik hou me heel graag bezig met klein grut. 't Was evenwel moeder die voor mij de keuze had gemaakt.”

— **Fantastisch beroep in kinderrijk gezin.**

— **Marleen** : „Vroeger naaide ik heel veel voor mijn kroost, al kun je nu de kleding goedkoper kopen dan dat je ze zelf maakt.”

Op zeker ogenblik ben ik op mijn 17de naar het Diksmuidse *Bourgondisch Gild* getrokken om er onder leercontract te leren koken.”

Als kuisvrouw werkend in het Europacentrum stopte Marleen bij het naar huis peddelen op een goeie dag aan het frietkraam op de parking van de Oostendse Hallen. Gino Vermeulen had er de kneep van weg om heerlijke patatjes te bakken. „Vanaf het eerste moment wist ik dat er met zo'n man iets te bereiken viel inzake gezinsleven. Daarbij leek de frietenboss niet zonder interesse voor mij...”, lacht Marleen.

— **Hoelang bleef 't kusje uit?**

— **Marleen** : „Niet te lang. Gino vroeg me om bij hem te werken en na de eerste dag was het al *aan*. Ik weet het nog zeer goed, het was op 17 november 1986. Drie maanden later woonden we al samen in

de Zwaluwenstraat.”

— **De heerlijkheid met iemand samen te leven...**

— **Marleen** : „In het begin had ik daar geen besef van. Ik heb dat intens genoeg moeten leren kennen. Op 12 februari 1988 ben ik in 't lang wit — met bloem in 't haar! — in Oostende getrouwd. Het feest greep plaats in het Leffingse Bloemendael. Neen, een kerkelijke dienst was niet aan ons besteed: in mijn moeilijke

jongemeisjestijd heb ik 'k weet niet hoeveel gebeden, maar heb er nooit iets mee bereikt...”

Hoe spontaan en plots Marleen en Gino mekaar ook vonden, nam dit niet weg dat beide jonge mensen van aanpakken wisten. Sparend om bouwgrond te kopen, gingen ze ten slotte een goedkope lening aan bij de Bond voor Grote en Jonge Gezinnen. Hun doel was

niet van de minste: een oppervlakte van 11,15 m bij 33,50 m in de Sint-Jansstraat...

— **Zelf je huis bouwen, dat is niet niks!**

— **Marleen** : „Met architect Eric Bogaert hadden we een fantastische hulp aan onze

een paar buizekes in mekaar steken en dan de betonmolen laten komen, is allemaal zo moeilijk niet als je zou denken. Het is natuurlijk zwaar werk, maar ik ben nog nooit benauwd geweest om mijn handen uit de mouwen te ste-

„We bouwden in anderhalf jaar tijd ons eigen huis”

kant. *Als je handen aan je lijf hebt om te werken, dan kun je dat aan, zei hij ons.*”

— **Gemakkelijker gezegd dan gedaan...**

— **Marleen** : „Onze bouwmeester was altijd bereid uit te leggen hoe het allemaal in zijn werk moest gaan. Trouwens

ken.”

— **Jullie onderscheidelijke taak?**

— **Marleen** : „Gino die nogal een zwakke rug heeft, deed meer het fijne werk. Als vakman heeft hij zich compleet van de elektriciteit en waterleiding aangetrokken. De zware

labour was meer voor mij. Toen Gino uit werken was en ik alleen thuis, durfde ik al eens een stukje metselen. Een voordien gespannen *korretje* moest dan maar de leidraad zijn om recht en juist met mortel, stenen en truweel op te schieten.”

— **Tevredenheid achteraf...**

— **Marleen** : „Zeer tevreden dat schoonzus Gerda Vermeulen ons veel geholpen heeft met de opvang van de kinderen. Content over het huis dat vijf compleet bezette slaapkamers heeft. Al is een keer zo'n huis bouwen ruim voldoende, want een tweede keer zou ik het zeker niet meer doen. Nu hebben we weer aandacht voor de gewone gang van het leven. Je bent op de wereld niet alleen om te werken: ik heb lieve kinderen en een fantastische man, dus moeten we er familiaal iets van maken.”

— **Even manlief aan het woord...**

— **Gino** : „Het is allemaal een kwestie van je ogen te gebruiken hé. Ik ben afgestudeerd als scheepsmecanicien, maar werk thans als elektricien in Zedelgem. Voordat we aan de fundering begonnen hebben we heel de grond, die vol stenen en puin lag, moeten opkuisen.”

— **Eén zin over Marleen?**

— **Gino** : „Haar motivatie is een reactie op wat ze in haar jeugd heeft meegemaakt. Haar onmacht van toen veroorzaakte onrechtstreeks haar sterkte vandaag. In haar huwelijk met kinderen en bouwen van een huis vond ze de zin van het leven terug.”

Zowel dochter Evi als haar broers Björn, Niels en Lars zijn door de sportmicrobe van mama en papa gestoken. Alle vier volgen ze budokarate in de VTI-turnzaal, zijn aangesloten bij de zeescouts en durven net als moeke een flinke kilometer lopen.

— **Marleen** : „Ik was in ver-

wachting van Björn toen Gino en ik — met fiets en tent — een reuzentrip van 880 km aandurfd. Waar we van hier naar daar peddelden, belandden we op zeker moment zelfs in Waterloo waar we langs de trappen naar de top klommen. Ikzelf probeer vier keer in de week 20 km te lopen en een keer per week 10 km met de kinderen.”

— **'t Kinderwereldje van jouw gezin...**

— **Marleen** : „Björn (11), onze oudste, begint zelfstandig te worden: een lieve jongen die zijn moeder helpt indien nodig. Evi (9) is een lief en zeer gevoelig ding, dat als 't moet gewis op haar eigen beentjes kan staan. Niels (7) staat wel wat meer met zijn voeten op de wereld dan zijn 5 minuutjes oudere tweelingbroer Lars, die meer een broekveger is. Ze lopen alle school in de basisschool Vogelzang in de Haverstraat. Met mijn kroost en mijn man kan ik echt niet gelukkiger zijn.”

Bevalling van de tweeling verliep 't gemakkelijkst

Drie keer op de baarkruk

„Dat nieuwe leven in mijn buik, mens, wat was ik content! Bij de aanwezige Gino kwam er een traantje in de ogen toen hij voor het eerst zijn zoon zag. Al ben ik naar buitenuit wat harder, dan voelde ik mij van binnen heel, heel gelukkig met het kersverse leven — van ons beiden! — dat zopas zijn eerste schreeuw had gegeven...”, beschrijft Marleen die eerste bevalling.

Marleen Vandaele zegt dat de dracht van ieder van haar vier kinderen niet beter kon verlopen. Hetzelfde kan gezegd van het baren in het H. Hartziekenhuis met de assistentie van dokter Dewilde. „Ik beviel telkens op de baarkruk, een ouderwetse maar wel heel degelijke manier: zittend op de stoel kan de vrouw veel meer druk uitoefenen dan in liggende houding. Ik heb nooit pijn gehad en kon tot de laatste seconde rechtstaan.”

— Dr. Dewilde: „30 jaar geleden lazen we hierover voor het eerst in een Neder-

lands tijdschrift. Toegegeven dat de *baarkruk* heel doelmatig en gemakkelijk is voor de aanstaande moeder. Wat niet kan gezegd worden van de verloskundige die vaak in een gedwongen houding moet werken. Soms plat op de buik. Wij hebben de baarkruk in Oostende geïntroduceerd.”

— **Wanneer wist je dat er een tweeling aankwam?**
— Marleen: „In het begin van de zwangerschap al voelde ik iets raar en ik was de eerste drie maanden een tikeltje zieker dan van mijn twee voorgaande zwangerschappen. Ik voelde ook meer

beweging. De dokter voor-spelde een heel groot wicht... ten ware het er twee zouden zijn. Bij het luisteren naar de hartklopping hoorde hij evenwel maar één getik, dus was het nog niet zeker. Na 20 weken bracht de echo het definitief bescheid. Weet je dat het baren van de tweeling veel beter verliep dan deze van mijn eerste twee kinderen.”

— **Omtrent de voeding?**

— Marleen: „Ik heb altijd borstvoeding gegeven. Wat men er ook over zegt, maar *mammelokken* is niet bepaald pijnlijk. Je moet er wel de tijd voor nemen, want het is heel gezond voor de baby.”

— **Trouwboek wordt imposant...**

— Marleen: „Ik kan niet gelukkiger zijn met mijn vier gasten. Al zullen we 't baarhoofdstuk nu wel definitief afsluiten.”

— **Evi... te midden haar broers!**

— Marleen: „Ze staat haar mannetje en zal zich zeker niet laten doen.”

Vogeltjesdans met Kuifke en Naomi Gino's kinderdroom

Gino Vermeulen is al van zijn 12de bezeten door vogels, waarbij de inlandse hem het meest van al boeien. Vandaag laat zijn koer een ruimte van 22 m² toe voor twee reusachtige voliëres.

Een zestigtal vogels maken op heden Gino's trots uit. „Naomi, de twee jaar jonge papegaai, is het sierlijk buitenbeentje: een edeldier dat eventueel 60 jaar oud kan worden. We hebben twee koppels swiftparkieten, die eveneens bij de papegaaiachtigen mogen gerangschikt.”

— **Kuifke, jullie koning van de valkparkieten**

— Gino: „De valkparkiet bevolkt in grote zwermen de grassteppen in het Australische binnenland. Er is op heden evenwel een exportverbod dat verhindert dat vogels nog dit land verlaten. De valkparkiet is eventueel in staat enkele woorden na te zeggen of eenvoudige melodietjes te fluiten. Men kan hem zeer tam kweken. Noem hem koning of *keppe*, maar ons Kuifke is wel een hele speciale!”

— **Twaalf broedkooien en twee voliëres...**

— Gino: „De voliëres zijn bevolkt met gele sijsjes, geestige vogeltjes die van de Heer levendigheid, creativiteit en vrolijkheid meekregen. We hebben 12 broedkooien. Een dure hobby? Het is meer een kwestie van goed uit je doppen te kijken bij de aankoop!”

Als een vrouw fysiek haar mannetje staat in de ventenwereld, dan weet je dat die meid haar op de tanden heeft. Om er bij stil te staan ! Dat overkwam ons toen we, achter onze hoek in de Sint-Jansstraat, waar blijkbaar een nieuw huis in aanbouw was, donkere kroezelkop Marleen Vandaele bergen zand zagen verscheppen en zakken cement van 50 kg op de rug sleuren. Zo pootte zij samen met echtgenoot Gino Vermeulen op een ruimte van 11,15 m bij 33,50 m een pracht van een huis neer. Wat zeggen we, een paleis voor het vier kinderen rijke werkmensgezin. In onze drang om de mens in Marleen naar voren te brengen — waartoe ze zich trouwens heel graag leende —

staat het gesprek wat controversieel met de aanvankelijke bevindingen. In het gezin van zeven broers en een zus maakte ze, naar eigen zeggen, een enorme slechte jeugd mee. Daarbij verongelukte broer Wim bij het oversteken van de straat in het donker en zou zus Martine zelf uit het leven stappen. We besloten die zwarte bladzijden uit haar kindertijd niet uit te rafelen, maar voorrang te geven aan de positieve tinten die het gezin van Marleen en Gino met kinderen Björn (11), Evi (9) en zevenjarige tweeling Niels en Lars vandaag heel breed uitstraalt. „Gino gaf mij de zekerheid dat er nog mensen zijn die om mij geven”, zegt Marleen. „Marleen is een fantastische vrouw”, glundert Gino.